CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

CUVINTE DUHOVNICEȘTI

VI

DESPRE RUGĂCIUNE

EDITURA EVANGHELISMOS

BUCUREȘTI - 2013

Traducere din limba greacă după originalul:
«ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ»
τοῦ Γέροντος Παϊσίου Ἁγιορείτου, 2013

© Copyright (și pentru ediția în limba română):
Sfânta Sihăstrie „Sfântul Evanghelist
Ioan Teologul" Suroti
57006 Vasilika, Tesalonic – GRECIA
Tel. 23960/41320 Fax. 23960/41594

Editori: Ieroschim. Ștefan Nuțescu și
Editura Evanghelismos
Str. Privorului nr.15, Bl.12, Sc. A, Ap. 1
Sector 4, București – ROMÂNIA
Tel./Fax +40.21.3311022, M: +40.722690272
e-mail: contact@evanghelismos.ro

Materialul fotografic din prezenta ediție aparține
Sfintei Sihăstrii "Sfântul Evanghelist Ioan Teologul"Suroti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAISIE AGHIORITUL
Cuvinte duhovnicești / Cuviosul Paisie Aghioritul ; trad.: ieroschimonah Ştefan Nuțescu. - Bucureşti : Evanghelismos, 2011-
10 vol.
ISBN 978-973-7812-82-7
Vol. 6. : Despre rugăciune. - 2013. - ISBN 978-973-7812-98-8

I. Nuțescu, Ştefan (trad.)

281.94

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

CUVINTE DUHOVNICEȘTI

VI

DESPRE RUGĂCIUNE

Traducere din limba greacă
de Ieroschim. Ştefan Nuțescu
Chilia „Buna-Vestire", Schitul Lacu
SFÂNTUL MUNTE ATHOS

EDITURA EVANGHELISMOS
BUCUREȘTI - 2013

PROLOG

În cele cinci volume anterioare ale Colecției *„Cuvinte duhovnicești"* ale Starețului Paisie, există destule referiri la rugăciune, de vreme ce Starețul, ca monah, *„întru toată desăvârșirea"*, avea ca lucrare de căpetenie rugăciunea. Dar și pe oamenii cu care intra în legătură, fie monahi, fie mireni, se străduia totdeauna să-i ajute să-și încredințeze viața lor lui Dumnezeu prin mijlocirea rugăciunii. În acest volum, care se editează cu binecuvântarea Păstorului nostru, Înalt Preasfințitul Mitropolit Nicodim al Kasandriei, sunt cuprinse cuvintele Starețului Paisie referitoare îndeosebi la rugăciune.

Pentru Starețul Paisie rugăciunea este marea posibilitate pe care ne-a dat-o Dumnezeu să comunicăm cu El, să-I cerem ajutorul. Pe Stareț îl durea când îi vedea pe oameni că se chinuiesc, nevoindu-se *„cu prea puținele lor puteri omenești"*, în timp ce ar fi putut să ceară ajutorul lui Dumnezeu, Care *„poate trimite nu numai putere dumnezeiască, ci mulțime de puteri dumnezeiești. Și atunci ajutorul Lui nu se va numi numai ajutor dumnezeiesc, ci minune a lui Dumnezeu"*. De aceea insista că trebuie să simțim rugăciunea ca pe o necesitate și se străduia să-i ajute pe cei care încă nu știau să se roage, *„să pună început bun și inima lor să pornească lucrând rugăciunea"*. Pe cei care dobândiseră obișnuința bună a rugăciunii, îi întărea să se roage cu mai multă mărinimie și cu mai multă căldură. Însă tuturor le recomanda pocăința și smerenia, ca principale condiții

pentru comuniunea cu Dumnezeu. *„Fratele meu,* scria într-o epistolă de-a sa, *nu cere nimic altceva în rugăciunea ta în afară de pocăință... Pocăința îți va aduce smerenia, smerenia îți va aduce Harul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îți va dărui, prin Harul Său, tot ce îți va trebui pentru propria ta mântuire și orice altceva, în cazul că-ți va trebui, pentru a ajuta un alt suflet".* Iar într-o altă epistolă de-a sa scrie: *„Mă străduiesc să mă zdrobesc înaintea lui Dumnezeu, punându-mi în față păcatele și nerecunoștințele mele, să cer cu smerenie mila Lui și să-I fiu recunoscător slavoslovindu-L".*

Volumul de față cuprinde șapte părți. Prima parte se referă la rugăciune în general, pe care Starețul o trăia ca pe o necesitate a sufletului, pentru continua și neîntrerupta comuniune cu Dumnezeu. *„Trebuie să ne aflăm într-o neîntreruptă legătură și «în continuă convorbire» cu Dumnezeu ca să simțim siguranță; rugăciunea înseamnă siguranță".* Dacă vom conștientiza aceasta, atunci vom simți nevoia să comunicăm continuu cu Dumnezeu și vom ajunge și la rugăciunea neîncetată. Starețul Paisie ne povățuiește la rugăciunea adevărată și curată, arătându-ne și condițiile necesare pentru a o dobândi și menționând că, în paralel cu rugăciunea, trebuie să se facă și o nevoință duhovnicească pe măsură. Adică, pentru a comunica cu Dumnezeu, trebuie să lucrăm *„pe aceeași frecvență pe care lucrează Dumnezeu". Iar această frecvență sunt* smerenia și dragostea. Patimile – și mai ales mândria și lipsa nobleții duhovnicești, adică lipsa jertfirii de sine, – sunt paraziți care împiedică dumnezeiasca comuniune. De aceea, înainte de a începe rugăciunea, care înseamnă comuniune dumnezeiască, este trebuință de o pregătire asemănătoare cu cea pe care o facem înainte de dumnezeiasca Împărtășire. Prin pocăință și smerită mărturisire înaintea lui Dumnezeu, *„se rupe împrejmuirea sau, mai degrabă, Dumnezeu deschide ușa"* și primim *„Harul dumnezeiești comuniuni".*

În a doua parte a cărții se face referire la piedicile pe care le întâlnim în rugăciune: nepăsarea, acedia și răspândirea minții. La acestea se adaugă și diavolul, care încearcă să ne distragă de la comuniunea cu Dumnezeu, *„deschizând discuții"* cu noi. Starețul dă sfaturi practice *„pentru ca inima să se încălzească și să pornească în lucrarea rugăciunii"*. Studiul puțin, dar temeinic, făcut înainte de rugăciune, încălzește inima. Psalmodia ajută în lupta împotriva acediei și creează cele mai bune condiții pentru a rosti rugăciunea cu plăcere. Metanierul este armă împotriva diavolului. Metaniile ajută la pornirea motorului nostru duhovnicesc.

A treia parte se referă la *„Maica noastră cea iubitoare"*, adică la Maica Domnului, la Îngerul păzitor, precum și la Sfinți, care sunt ocrotitorii și mijlocitorii noștri către Dumnezeu. Maica Domnului, prin desăvârșita ei ascultare față de Dumnezeu și prin smerenia ei, a contribuit la împlinirea sfatului cel mai înainte de veci al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului. De aceea și ascultă rugăciunile noastre și duce cererile noastre la Fiul ei și Dumnezeu. Dar și Îngerul nostru păzitor nu se depărtează de lângă noi, atunci când trăim după Dumnezeu, ci ne ocrotește și ne scapă de primejdii. Sfinții toți aleargă să ne ajute atunci când îi chemăm cu credință și evlavie.

Partea a patra se referă la cererile din vremea rugăciunii, care, așa cum spunea Starețul, este bine să le împărțim în trei: o parte pentru noi înșine, una pentru lume și una pentru cei adormiți. În ultimul capitol al părții a patra se vorbește despre folosirea Psaltirii în rugăciune. Starețul obișnuia să se roage în acest fel pentru diferitele cazuri pentru care Sfântul Arsenie Capadocianul rânduise fiecare psalm în parte. „Cazurile" Sfântului Arsenie, precum și modul în care Starețul se ruga pentru vreo oarecare problemă, citind psalmul corespunzător, sunt puse în Anexa de la sfârșitul cărții.

În partea a cincea sunt cuprinse sfaturile cu privire la rugăciune și la trezvie, adică la supravegherea duhovnicească, care este absolut necesară pentru adunarea minții. Mintea seamănă *„cu un copil nesupus, care vrea să umble mereu încolo și-ncoace"*. Starețul sfătuiește *„să o disciplinăm duhovnicește și să o învățăm să stea la ea acasă, adică în Rai, lângă Părintele ei Dumnezeu"*. În ceea ce privește adunarea minții în rugăciune, Starețul, fără să renunțe la diferitele metode practice, subliniază că acestea sunt pur și simplu niște mijloace ajutătoare. Însă condițiile absolut necesare sunt pocăința și zdrobirea inimii, care vin în mod firesc, atunci când omul conștientizează marea sa păcătoșenie și nerecunoștința sa față de multe binefaceri ale lui Dumnezeu, dar și atunci când își va ieși din sine și se va pune în locul celor îndurerați.

În partea a șasea se face referire la viața liturgică a Bisericii. Aici s-au adunat și sfaturile legate de participarea la slujbele bisericești, precum și cele legate de corecta pregătire pentru Taina Dumnezeiești Euharistii. Ultimul capitol al acestei părți se referă la psalmodie, care nu este numai rugăciune, ci și *„o zvâcnire a inimii, revărsarea stării duhovnicești lăuntrice"*.

A șaptea și ultima parte a cărții este dedicată doxologiei lui Dumnezeu. Starețul sfătuia să înălțăm *„doxologie din inimă, cu bucurie și cu mulțumire"* după împlinirea fiecăreia din cererile noastre. Accentua, de asemenea, că fiecare om ar slavoslovi zi și noapte pe Dumnezeu, dacă s-ar gândi la mulțimea dumnezeieștilor binefaceri. Copiii cei mărinimoși ai lui Dumnezeu Îl slavoslovesc chiar și în mâhniri și în încercări. Înlăuntrul doxologiei și al mulțumirii lui Dumnezeu, omul simte *„toată bogăția dumnezeiască"*. Și cu cât Îl slavoslovește și Îi este recunoscător lui Dumnezeu, cu atât Dumnezeu îi dăruiește tot mai multe binecuvântări. Ultimul capitol se referă la darurile dumnezeiești, pe care le primesc oamenii smeriți și mărinimoși, care lucrează pocăința și le jertfesc pe toate din dragoste pentru Dumnezeu.

Starețul, fiindcă a gustat marea dulceață și nespusa veselie pe care dumnezeiescul Har le dăruiește sufletului când îl cercetează, spunea că atunci, *„datorită prezenței lui Dumnezeu mintea se oprește, încetează să mai lucreze și creierul, iar sufletul simte numai dulceața dumnezeiștii dragoste, a dumnezeiștii afecțiuni și siguranțe”*. Atunci încetează și rugăciunea, pentru că mintea *„s-a unit cu Dumnezeu și nu vrea în nici un chip să plece de lângă El”*.

În toate părțile cărții se face referire, în repetate rânduri, la smerenie și la conștientizarea păcătoșeniei noastre, precum și la purtarea nobilă și la participarea la durerea celorlalți. Pentru Stareț acestea constituie principiile de bază ale vieții duhovnicești și condițiile absolut necesare pentru rugăciunea inimii. *„Cultivați rugăciunea inimii, cât de mult puteți, cu dragoste și smerenie”*, scria într-o epistolă a sa. De asemenea, în nenumărate rânduri Starețul dă exemple din nevoința sa personală sau descoperă stări dumnezeiești pe care el însuși le-a trăit. A fost și aceasta o *„milostenie duhovnicească”*, pe care a făcut-o din multa sa dragoste, ca să ne ajute.

Mulțumim din inimă tuturor celor care au citit textele acestui volum, înainte de editarea lui, și care au contribuit, cu părerile pe care le-au formulat, la definitivarea lui.

Fie ca, cu ajutorul lui Dumnezeu, să iubim rugăciunea și să lucrăm cu smerenie și cu mărinimie pentru a o cultiva, *„ca să ne împărtășim de Împărăția lui Hristos, lăudându-L pe El ca pe Dumnezeu în vecii vecilor”!* Amin.

Vinerea Luminată 2012
Praznicul Izvorului Tămăduirii

Stareța Sfintei Sihăstrii
Monahia Filotheia și obștea

– Gheronda, ce înseamnă pentru Sfinția Voastră rugăciunea?

– Trimit semnal, cer ajutor. Cer continuu ajutor de la Hristos, de la Maica Domnului, de la Sfinți, pentru mine și pentru ceilalți. Dacă nu voi cere, nu-mi vor da.

PARTEA ÎNTÂI

COMUNICAREA CU DUMNEZEU

„Fericiți sunt toți cei care au prins legătura cu Baza cerească și sunt conectați, prin evlavie, cu Dumnezeu”.

P.K.

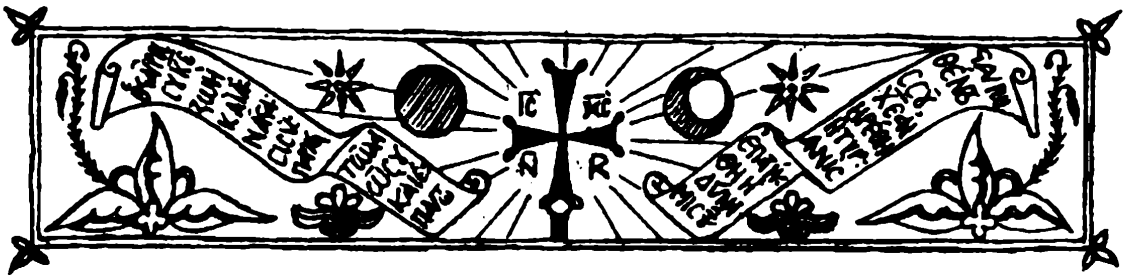

CAPITOLUL 1

Rugăciunea este împreună-vorbirea cu Dumnezeu

Fericiți sunt toți cei care au prins legătura cu Baza cerească

– Gheronda, ce înseamnă pentru Sfinția Voastră rugăciunea?

– Trimit semnal, cer ajutor. Cer continuu ajutor de la Hristos, de la Maica Domnului, de la Sfinți, pentru mine și pentru ceilalți. Dacă nu voi cere, nu-mi vor da.

Îmi aduc aminte că în timpul războiului civil ne-au încercuit o mie șase sute de răzvrătiți. Noi eram numai o sută optzeci de soldați, fortificați în spatele unei stânci. Dacă ne-ar fi prins, ne-ar fi omorât. Eu încercam să fixez antena pentru a lua legătura cu Centrul, dar nu reușeam, căci se rupea din pricina rafalelor de foc. Locotenentul striga la mine: „Lasă astea acum! Vino aici și ajută să tragi vreo ladă de grenade". Apoi se ducea să facă inspecție la mitraliere. De îndată ce

pleca, alergam iarăși la stația de transmisie. Până dădea el ordinele, eu încercam să instalez antena, după care dădeam iarăși fuga să ajut, ca să nu se mai enerveze. În cele din urmă cu o lopată și cu un lemn am fixat antena și am reușit să prind legătura. Am spus doar două cuvinte. A fost de-ajuns. A doua zi dimineața a venit aviația și ne-a salvat. Este, oare, puțin lucru ca o sută optzeci de bărbați să fie încercuiți de o mie șase sute și în cele din urmă să se salveze?

Din aceasta să-ți dai seama de marea misiune a monahului, de a ajuta cu rugăciunea. Mirenii spun: „Ce fac călugării? De ce nu ies în lume ca să ajute societatea?". Ca și cum ar spune unui telegrafist: „Ce faci acolo cu stația de transmisie? Las-o, ia o pușcă și vino să ne luptăm!".

Nu ne folosește la nimic legătura cu toate bazele militare din lume, dacă nu avem legătura și contactul cu Dumnezeu, ca să cerem și să primim ajutor de la El. Fericiți sunt toți cei care au prins legătura cu Baza cerească și sunt conectați, prin evlavie, cu Dumnezeu.

Hristos ne dă posibilitatea să vorbim cu El

– Gheronda, nemulțumirea și durerea mea cea mare este problema rugăciunii. Mă aflu foarte în urmă. Ce să fac?

– Oriunde te-ai afla, să vorbești deschis lui Hristos, Maicii Domnului, Îngerilor, Sfinților. Să le spui tot ceea ce vrei. Să zici: *„Hristoase al meu, Maica Domnului, știi intenția mea. Ajută-mă!"*. Astfel, simplu și cu smerenie, să vorbești mereu cu ei despre orice te

preocupă, după care să rostești rugăciunea: *„Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”*.

– Gheronda, mă rog cu mintea împrăștiată.

– Când te rogi, să te gândești cu cine vorbești. Vorbești cu Dumnezeu!

Oare, mic lucru este acesta? Unei persoane importante cu câtă atenție îi vorbește cineva! Ia aminte ca să nu spună vreo prostie, deși din când în când i se încurcă limba din pricina sfielii. Ei, dacă cineva ia aminte atât de mult când vorbește cu un om, cu cât mai atent trebuie să fie atunci când vorbește cu Dumnezeu? Vezi, chiar și un copil mic, atunci când merge să-i vorbească tatălui său sau vreunui vârstnic, merge cu sfială. Și dacă mai vrea să vorbească și învățătorului său, de care se și teme puțin, atunci cu și mai multă sfială se apropie de el. Iar noi vorbim cu Însuși Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu Sfinții și să nu ne dăm seama?

– Gheronda, înainte de a veni la mănăstire, consideram monahismul totuna cu rugăciunea. Acum însă rugăciunea mi se pare o corvoadă și o consider lucrarea cea mai grea și mai obositoare.

– Te pomenești că ești filosof! Îți place să vorbești și nu obosești să conversezi cu oamenii. Cu Hristos însă, Care binevoiește să vorbească cu tine, îți vine greu să vorbești și te obosește. Nu este, oare, acesta un lucru necuviincios? Este ca și cum ar spune cineva: „Oh, acum trebuie să merg să vorbesc cu împăratul. Nu am chef, dar ce să fac? Voi merge”. Hristos ne dă posibilitatea să vorbim continuu cu El prin rugăciune, iar noi să nu vrem? Este înfricoșător! Și mai ciudat este faptul că Hristos vrea să vorbim cu El ca să ne ajute, iar nouă ne vine greu.

– Gheronda, cad mereu în vorbire deșartă și apoi mă mâhnesc.

– Nu este mai bine să vorbești cu Hristos? Celui care vorbește cu Hristos niciodată nu-i pare rău. Desigur, vorbirea deșartă este patimă, dar dacă o pui în valoare duhovnicește, ea poate deveni pricină pentru rugăciune. Unora le vine greu să vorbească. Tu însă ai o putere înlăuntrul tău și un imbold de a vorbi. Dacă vei pune în valoare duhovnicește aceasta, ți se va sfinți sufletul. Străduiește-te să vorbești cu oamenii doar ceea ce este absolut necesar și să vorbești mereu cu Hristos. Când vei începe o convorbire smerită cu El, nu-ți vei mai da seama ce se întâmplă în jurul tău; atât de mult vei fi atrasă și o așa nespusă dulceață vei simți. Pe mine chiar și convorbirile duhovnicești mă obosesc, în timp ce în rugăciune simt multă odihnă.

Rugăciunea este împreună-vorbire cu Dumnezeu. Uneori îi fericesc pe cei care au trăit în vremea lui Hristos, pentru că Îl vedeau și Îl auzeau pe Hristos Însuși și puteau să-I vorbească. Dar mă gândesc că noi suntem cu mult mai fericiți decât ei, pentru că aceia nu puteau să discute mult cu El, în timp ce noi putem vorbi neîncetat cu El prin rugăciune.

Dorința arzătoare pentru rugăciune

– Gheronda, cum trebuie să mă rog?

– Să te simți ca un copil mic, iar pe Dumnezeu să-L simți ca pe tatăl tău și să-L rogi pentru tot ce ai nevoie. Vorbind astfel cu Dumnezeu, după aceea nu vei mai voi să te dezlipești de lângă El, pentru că numai în

Dumnezeu află cineva siguranță, mângâiere și nespusa dragoste împreunată cu dumnezeiasca gingășie.

Rugăciune înseamnă să-L băgăm pe Hristos înlăuntru inimii noastre și să-L iubim cu toată ființa noastră. *„Să iubești pe Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”*[1], spune Sfânta Scriptură. Când omul Îl va iubi pe Dumnezeu și va avea părtășie cu El, nu-l va impresiona nimic pământesc. Devine ca un nebun. Pune-i unui nebun cea mai bună muzică și nu-l va mișca sufletește. Arată-i cele mai frumoase picturi și nu le va da nici o importanță. Dă-i cele mai bune mâncăruri, cele mai bune haine, cele mai bune parfumuri și nu va lua aminte la ele, căci trăiește în lumea lui. Tot astfel și cel care are părtășie cu lumea cerească, s-a alipit de cele de acolo și nu poate fi smuls pentru nimic în lume. Așa cum nu-l poți dezlipi pe copil din brațele mamei sale, tot astfel nu-l poți dezlipi de rugăciune pe omul care a înțeles noima ei. Ce simte pruncul în brațele mamei sale? Numai cel care simte prezența lui Dumnezeu, iar pe sine se vede ca un copil mic, va putea înțelege asta.

Am cunoscut oameni care, atunci când se roagă, sunt ca niște copii mici. Și dacă i-ar auzi cineva cum vorbesc când se roagă, ar zice că, într-adevăr, sunt copii mici. Dacă ar mai vedea și ce mișcări fac, chiar că ar zice că au înnebunit. Așa cum aleargă copilul, îl apucă pe tatăl său de mânecă și-i zice: „Nu știu cum, dar fă-mi ceea ce-ți cer”, cu aceeași simplitate și îndrăznire Îl roagă și acești oameni pe Dumnezeu.

– Gheronda, dorința pentru rugăciune se poate naște din nevoia sentimentală de a nu fi singur, de a fi mângâiat?

---

[1] *Luca* 10, 27. Vezi și *Matei* 22, 37; *Marcu* 12, 30.

– Și dacă se naște dintr-o nevoie sentimentală bună pentru Dumnezeu, oare nu este bună? Se vede că tu ești împrăștiată și numai la nevoie alergi la rugăciune. Firește, pentru aceasta Dumnezeu îngăduie diferitele nevoi și greutăți, ca să alergăm la El. Bine este însă ca din dragoste să alerge copilul la tatăl sau la mama lui. Închipuiește-ți un copil, care, deși știe cât de mult îl iubesc părinții lui, și el totuși să fie împins cu sila să meargă în brațele mamei sau ale tatălui său.

Dumnezeu este un Părinte iubitor și ne iubește. De aceea trebuie să așteptăm cu înflăcărare să vină vremea rugăciunii și să nu ne mai săturăm să vorbim cu El.

CAPITOLUL 2

Nevoia de rugăciune

Să simțim rugăciunea ca pe o necesitate

– Gheronda, nu prea am credință și mă simt tare neputincioasă.

– Știi ce să faci? Să te agăți de Dumnezeu așa cum se agață copilul de gâtul tatălui său și să-L strângi atât de tare, încât să nu te poată dezlipi de El. Numai atunci vei simți siguranță și putere.

– Gheronda, simt nevoia să mă sprijinesc de Dumnezeu, dar îmi vine greu.

– Să-ți ridici mâinile în sus. Astfel încet-încet se vor lungi și te vei agăța de Dumnezeu.

– Gheronda, atunci când nu am destul timp și mă grăbesc la rugăciune, nu cumva fur din timpul pe care trebuie să-l dau lui Hristos?

– Hristos este bogat și, oricât ai fura tu, El tot nu sărăcește. Tu însă în felul acesta ești în pierdere. Hristos nu are trebuință de rugăciunea noastră, ci noi

avem nevoie de ajutorul Lui. Ne rugăm pentru că așa comunicăm cu Dumnezeu Care ne-a creat. Iar dacă nu o vom face, vom cădea în mâinile diavolului și atunci... vai de noi! Ai văzut ce spune Sfântul Isaac Sirul? *„Nu ne va cere socoteală Dumnezeu pentru că nu am făcut rugăciune, ci pentru că nu am avut părtășie cu El și în felul acesta am dat drepturi diavolului și ne-a chinuit”*[2].

– Gheronda, cum să ajung să iubesc rugăciunea?

– Să simți rugăciunea ca o necesitate. Așa cum trupul are trebuință de hrană ca să trăiască, tot astfel și sufletul, trebuie să fie hrănit ca să trăiască. Dacă nu va fi hrănit, slăbește și moare duhovnicește.

– Gheronda, de ce ne vine greu să ne rugăm?

– Pentru că nu simțim rugăciunea ca pe o necesitate. Cel care nu intră în noima rugăciunii, ca să o simtă ca pe o necesitate, o consideră ca o corvoadă și se aseamănă copilului fără minte care se întoarce de la sânul mamei sale și de la toată dragostea ei cea dulce, ajungând astfel bolnăvicios și pipernicit.

Rugăciunea înseamnă siguranță

– Gheronda, și cum să ajung să simt rugăciunea ca o necesitate?

– Trebuia să fi mers și tu în război ca să ne putem înțelege. În armată, în vreme de război, când eram în legătură continuă și „în neîntreruptă convorbire deschisă” cu Centrul, aveam mai multă siguranță. Când comunicam din două în două ore, simțeam o nesiguranță. Iar când comunicam numai de două ori pe zi, dimineața și seara, atunci ne simțeam fără sprijin. Cu cât mai mult se roagă cineva, cu atât mai multă

[2] Vezi Sfântul Isaac Sirul, *Cuvinte Ascetice, Cuvântul 42.*

siguranță duhovnicească simte. Rugăciunea înseamnă siguranță.

Dacă ne aflăm în legătură continuă și „în neîntreruptă convorbire deschisă" cu Dumnezeu, vom preîntâmpina orice rău. Odată, într-un autobuz era un monah[3] care se ruga cu ochii închiși. Toți ceilalți călători credeau că doarme. La un moment dat un camion, care venea din direcție opusă, s-a izbit de un stâlp de curent electric, iar mașinile care veneau din ambele direcții s-au ciocnit între ele, pricinuindu-se mare pagubă. Autobuzul însă s-a aflat la câțiva metri de drum, ca și cum ar fi fost luat de o mână nevăzută, și niciunul dintre pasageri nu a pățit nimic. Rugăciunea monahului i-a salvat.

– Gheronda, adeseori mirenii întreabă cum să se obișnuiască să se roage.

– Uite, mai demult, unii care voiau să devină monahi și aveau un caracter aspru, mergeau și se nevoiau pe stânci abrupte, în peșteri, în mormintele închinătorilor la idoli sau în locuințele demonilor. Acolo treceau printr-o mulțime de primejdii – se temeau ca nu cumva să se desprindă stânca, urlau demonii etc. –, și frica îi silea să strige neîncetat: „Hristoase al meu, Maica Domnului". Și astfel au dobândit obișnuința cea bună a rugăciunii neîncetate. Astăzi, datorită distracțiilor de noapte, drogurilor etc., mulți dintre cei care conduc mașina își pierd controlul asupra lor înșiși. Așa că omul se duce la serviciu și nu știe dacă se mai întoarce sănătos acasă sau se va trezi schilodit în vreun spital. Aceasta nu-l silește să spună mereu: „Hristoase al meu, Maica Domnului"? Dacă mirenii ar fi pus în valoare primejdiile prin care trec, ne-ar fi întrecut pe noi, monahii, în rugăciune și ar fi evitat și primejdiile.

---

[3] Mai târziu am aflat că a fost însuși Starețul.

La Coliba mea a venit cineva foarte mâhnit pentru că din neatenție a lovit un copil cu mașina. „Sunt vinovat", spunea el. „Te rugai în acel ceas?", l-am întrebat. „Nu", mi-a răspuns. „Nu ești atât de vinovat că ai lovit copilul, i-am spus, pe cât ești de vinovat că nu te rugai". Și i-am povestit următorul caz pe care îl aveam în vedere să i-l spun. Am cunoscut un funcționar care ajunsese la înalte măsuri de virtute. Rostea neîncetat Rugăciunea lui Iisus la serviciu, pe drum și peste tot unde mergea. Rugăciunea îi devenise de-sine-lucrătoare[4] și din ochii lui curgeau lacrimi de doxologie și de veselie. La biroul unde lucra, uda hârtiile cu lacrimi. Din această pricină se gândea să-și lase serviciul și să iasă la pensie. A venit la Coliba mea ca să mă întrebe ce să facă. „Nu pleca, i-am spus, iar când te vor întreba colegii tăi de ce plângi, tu să le spui: «Mi-am adus aminte de tatăl meu»". Într-o zi, în timp ce conducea, i-a sărit dintr-odată un copil în fața mașinii. Deși l-a aruncat cât colo ca pe un titirez, totuși copilul nu a pățit nimic. L-a păzit Dumnezeu, pentru că în acel ceas omul acesta se ruga.

Mobilizare pentru rugăciune

– Gheronda, va fi război?

– Voi faceți rugăciune? Eu din primăvară până-n toamnă fac mobilizare pentru rugăciune – fără zgomot –, ca să ne miluiască Dumnezeu și să evităm mobilizarea și războiul. Am avut o vestire[5]: „Faceți multă rugăciune, ca să fie împiedicați turcii, deoa-

[4] Despre rugăciunea de-sine-lucrătoare vezi p. 159.

[5] S-a spus în noiembrie 1983. Vestirea nu a fost omenească, ci dumnezeiască.

rece în duminica de 16 octombrie, intenționează să ne lovească". Slavă lui Dumnezeu că până acum ne-a păzit Maica Domnului; să nădăjduim că ne va păzi și de acum înainte.

– Gheronda, acum, că a trecut primejdia care urma să se abată aici, să ne mai rugăm pentru aceasta?

– Există, oare, pe lumea aceasta vreun loc unde să nu fie război? Ce diferență este între „aici" și „acolo"? Și cei de „acolo", unde acum este război, sunt frații noștri. Nu ne tragem noi, toți oamenii, din Adam și Eva? Dar familia noastră s-a dezbinat. Unii sunt aici, alții acolo. Cu ortodocșii suntem frați și după trup și după duh, în timp ce cu ceilalți suntem frați numai după trup. Prin urmare, există un motiv în plus pentru care trebuie să ne rugăm cu mai multă durere pentru aceia, deoarece ei sunt mai chinuiți.

– Gheronda, în această vreme, când Grecia trece printr-o situație dificilă, fac multă rugăciune cu metanierul, dar mă gândesc și la faptul că mântuirea Greciei nu depinde de metanierul meu.

– Nu spun că mântuirea Greciei depinde de metanierul tău, însă faptul că te gândești mereu la greutățile prin care trece Grecia, înseamnă că te doare pentru patria ta și ceri intervenția lui Dumnezeu, singurul Care poate ajuta.

Să vă rugați să ridice Dumnezeu oameni duhovnicești, Macabei[6], pentru că există mare nevoie de astfel de oameni. A venit vremea să se lupte binele cu răul, pentru că fărădelegea au făcut-o lege și păcatul modă.

---

[6] Supranumele de Macabeu I s-a dat lui Iuda, conducătorul răscoalei iudaice – care a avut loc în 166 î.Hr. împotriva lui Antioh al IV-lea Epifanis –, și urmașilor lui. Macabeii s-au distins pentru luptele lor pentru credința părintească și pentru libertate. (Vezi *I, II* și *III Macabei*).

Când veți vedea nenorociri în Grecia, când statul va da legi neghioabe și va exista o instabilitate generală, să nu vă temeți, căci Dumnezeu va ajuta[7].

– Din ceea ce spuneți, Gheronda, înseamnă că trebuie să lăsăm toate și să ne încredințăm cu toată puterea rugăciunii.

– Dar mai începe discuție pentru aceasta? Toată lumea fierbe ca într-un cazan. Biserica, statul, toate neamurile se află într-o mare tulburare. Și cum vor evolua lucrurile, nimeni nu știe. Dumnezeu să Se milostivească! Călugării trebuie să facă multă rugăciune. Și dacă cumva s-au apucat de treburi pământești, să se oprească și să se întoarcă la rugăciune.

Cât puteți, să vă rugați cu smerenie pentru lume, care a dat multe drepturi vicleanului și din această pricină se chinuiește. Să nu uitați că ne-am făcut monahi ca să ne mântuim sufletele noastre și ca să ajutăm lumea cu rugăciunea. Să ne străduim să devenim monahi buni, să facem rugăciune și metanii pentru noi înșine și pentru lume, deoarece monahul cu acestea ajută.

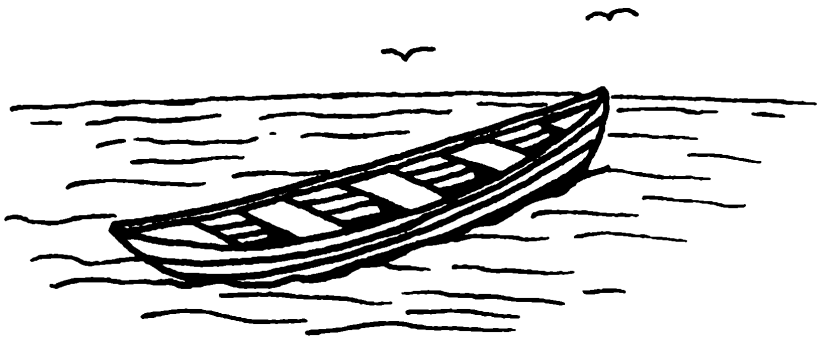

[7] S-a spus în 1981.

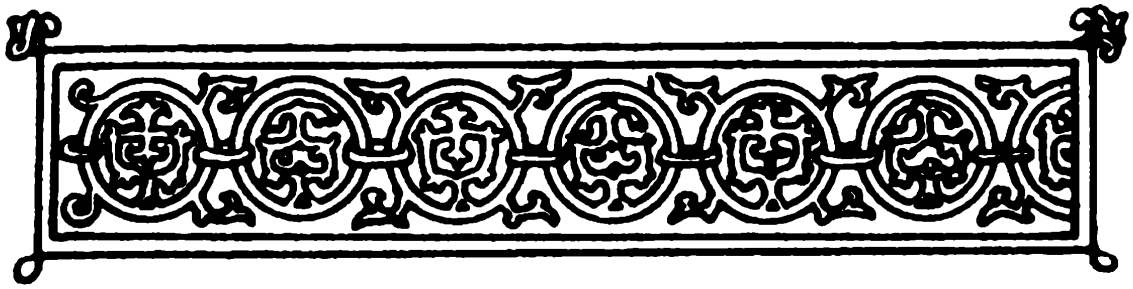

CAPITOLUL 3

Pentru ca Dumnezeu să ne audă

Patimile sunt paraziți care împiedică dumnezeiasca împreună-vorbire

– Gheronda, atunci când mă cuprinde antipatia, inima mea poate lucra rugăciunea?

– Cum să lucreze inima ta rugăciunea, când ai înlăuntru patimi? Iată, ia un cablu ruginit și leagă-l cu telefonul. Te poți înțelege? Face scurtcircuit, țiuie. La fel și omul, când are înlăuntrul său rugină, patimi, face scurtcircuite în viața duhovnicească; singur se scurtcircuitează. Trebuie să ia aminte la mândrie, la egoism, la voia proprie, la obrăznicie. Pentru că, dacă este stăpânit de acestea, nu este cu putință să-l cerceteze Harul lui Dumnezeu, așa încât să se poată ruga. Trebuie să-și curețe „cablurile" lui ruginite, ca să devină bun conductor și să poată comunica cu Dumnezeu. Și

cu cât mai mult se va curăța de patimi, cu atât mai mult va spori în rugăciune.

Patimile sunt paraziți care împiedică dumnezeiasca împreună-vorbire. Dacă nu sunt îndepărtați paraziții, cum va putea comunica omul cu Dumnezeu? La Transmisiuni, când cineva avea paraziți, îi spuneam: „Semnalul tău «zero», semnalul tău «unu»[8]. Verificați și repetați; semnal neînțeles". Din pricina paraziților nu se auzea celălalt. Trebuia ca semnalele să fie mai sus de „trei". La semnalul „cinci" se auzea foarte bine și comunicarea mergea ceas. Altfel, striga, striga, dar nu se auzea, pentru că nu era bine conectat. Trebuia ca mai întâi să conecteze emițătorul cu receptorul stației lui și apoi să se conecteze la aceeași frecvență cu Centrul.

Tot așa și pentru a ne conecta cu Dumnezeu, trebuie să reglăm emițătorul nostru la dragoste și receptorul la smerenie, pentru ca să ne audă Dumnezeu și să-L auzim și noi. Aceasta este frecvența la care lucrează Dumnezeu: Dragoste-Smerenie. Omul trebuie să lucreze, pe cât îi stă în putință, astfel încât să prindă această frecvență. Atunci va avea legătura cu Dumnezeu și mintea lui va fi mereu la El. Fie ca să dobândiți această legătură dumnezeiască! Amin.

Interesul personal împiedică comunicarea cu Dumnezeu

– Gheronda, mi-ați spus că trebuie să-mi încarc bateria cu cele duhovnicești. Cum se face aceasta?

– Să cultivi noblețea duhovnicească, mărinimia, ca să fugă cât colo interesul personal. Interesul personal

[8] Numerele înseamnă gradul de acustică.

împiedică rugăciunea, pentru că-l desparte pe om de Dumnezeu; creează o izolare. Știi ce înseamnă izolare? Este ca și cum ți-ar spune Dumnezeu: „Nu te înțeleg, copilașul meu!".

– Gheronda, un monah poate fi consecvent față de îndatoririle lui duhovnicești[9], dar să fie lipsit de jertfirea de sine și de dragoste față de frați?

– Sigur că poate. Dacă se gândește numai la sine, poate face rugăciuni, nevoință mare etc., dar să aibă și o părere înaltă despre sine și să fie indiferent față de ceilalți. Însă făcând astfel, va rămâne totdeauna sărac. Pentru că, cu cât mai mult se preocupă cineva de el însuși, nu pentru ca să-și dezrădăcineze patimile, ci ca să facă ceea ce-i convine, ceea ce-l mulțumește, cu atât nu sporește în rugăciune.

– Adică și la ascultare și în toată purtarea ta să fii așa cum trebuie.

– În toate. Ca să ai legătură cu Hristos, trebuie ca Hristos să Se odihnească în toată viața ta. Iar Hristos Se odihnește atunci când Îl odihnești pe aproapele tău în sensul cel bun. De aceea accentuez noblețea duhovnicească, jertfirea de sine. Pentru că, dacă cineva face cele duhovnicești și nu ia aminte la celelalte, adică la jertfirea de sine etc., atunci nu are nici un folos din toate îndatoririle duhovnicești pe care le lucrează.

Când am intrat în viața de obște[10], fiind frate începător, m-au pus ajutor de trapezar. Atunci un bătrânel de optzeci de ani, cu totul slăbit, mi-a cerut să-i duc la chilie niște supă. Când terminam ascultarea, mergeam

---

[9] Îndatoririle duhovnicești sunt: rugăciunea cu șiragul de metanii, metaniile, studiul duhovnicesc etc., pe care monahul le face în chilie, în afara slujbei rânduite în biserică. Acestea se fac și de către mirenii care se nevoiesc în lume.

[10] La Sfânta Mănăstire Esfigmenu în 1953.

și-i duceam supa. Într-o zi m-a văzut un frate care mi-a zis: „Nu-l învăța așa, pentru că apoi îți va cere mereu ajutorul și nu te va mai lăsa să te odihnești; n-o să mai poți să-ți faci nici măcar canonul. Știi ce am pățit eu? Am mers odată să-l ajut, pentru că era răcit, și după aceea n-am mai scăpat de el. Bătea mereu în perete, tac-tac. «Fă dragoste, îmi spunea, și adu-mi un ceai». «Fă dragoste și vino de mă întoarce puțin». Nu trecea mult timp și iar tac-tac în perete: «Fă dragoste și pune-mi o cărămidă caldă[11]». Cărămidă-ceai, cărămidă-ceai. Când să mai apuc să-mi fac cele duhovnicești? Mi-am ieșit din fire". Auzi ce spune? Înfricoșător! Adică bătrânelul acela să sufere, să geamă, să-i ceară ceva ca să-i ușureze suferința, iar el să nu vrea să-l ajute, ca să nu-și întrerupă îndatoririle duhovnicești. Aceste lucruri n-au nici o noimă. Mai mult ar fi cântărit la Dumnezeu „cărămidă-ceai" decât metaniile și rugăciunile pe care le făcea... după toată rânduiala. Pe de-o parte zicea: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!", iar pe de alta: „Lasă-mă în pace!".

– Gheronda, cum poate avea cineva binecuvântarea lui Dumnezeu?

– Când omul se înrudește cu Dumnezeu, atunci și Dumnezeu îi dă binecuvântarea Sa. Altfel cum să i-o dea? Ca să-i fie călcată în picioare binecuvântarea? Lucrul acesta l-am trăit. Când am mers în Sinai[12], era mare secetă. De mulți ani nu plouase nici o picătură de apă și din această cauză o duceau greu și mănăstirea și beduinii care trăiau lângă ea. Monahii făcuseră rugăciune pentru ploaie, însă fără nici un rezultat. Când a venit vremea curățării măslinilor[13] am mers și eu să

---

[11] În trecut se folosea în loc de termofor o cărămidă încălzită.

[12] În septembrie 1962.

[13] În februarie 1963.

ajut. După ce beduinii au curățat măslinii, monahii au luat crengile groase pentru mănăstire, iar pe cele subțiri le-au lăsat într-o margine. Beduinii i-au rugat pe monahi să le dea lor crengile subțiri, ca să le folosească la aprinsul focului, pentru pregătitul hranei și pentru încălzit în timpul nopților când este foarte frig. Dar monahii nu au vrut să le dea și din această pricină beduinii au plecat mâhniți. A doua zi, când beduinii au venit din nou ca să le ceară, eu făcusem deja legături toate crengile subțiri și le-am dat pe toate. Atunci un beduin bătrân mi-a spus: „Tu ești un om bun. Va ploua". Și într-adevăr, până să ajung la mănăstire, a început să plouă, și încă a plouat mult. Rugăciunea beduinului a deschis cerurile. Nu am povestit nimănui atunci această întâmplare.

Dumnezeu nu ascultă rugăciunea celui mândru

– Gheronda, după ce-am făcut un gest urât, gândul îmi spune că rugăciunea mea nu este plăcută lui Dumnezeu.

– Dacă gândul acesta vine din adevărată smerenie și spui: „Îl întărât pe Dumnezeu cu purtarea mea urâtă", atunci simți dumnezeiască mângâiere. Dacă însă te mâhnești în chip egoist și spui: „Cum am ajuns eu în această stare?", nu primești mângâiere, pentru că: *„Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă"*[14]. Dumnezeu nu ascultă rugăciunea celui mândru, pentru că mândria este zid.

---

[14] *Iacov* 4, 6; *I Petru* 5, 5. Vezi și *Pilde* 3, 34.

Pentru ca rugăciunea noastră să fie auzită, trebuie să iasă din *„inimă înfrântă și smerită”*[15]. Atunci când spunem cu multă smerenie: „Dumnezeul meu, în halul în care sunt, cum să mă auzi?”, îndată ne aude Bunul Dumnezeu.

– Gheronda, de ce uneori, când am vreo ispită, nu mă pot ruga?

– Dacă ai o ispită și nu poți face rugăciune, să știi că există înlăuntrul tău egoism și slavă deșartă. Și ispita va rămâne până ce se va scârbi omul de sine însuși. De îndată ce se va scârbi, va ajuta și Hristos, iar ispita va trece.

– Gheronda, Îl rog pe Dumnezeu să mă ajute să mă slobozesc de obrăznicie, dar nu văd nici un rezultat.

– Când cineva se nevoiește și se roagă, dar nu se vede nici un rezultat, înseamnă că există fie egoism, fie mândrie, fie predispoziție spre mândrie, care împiedică Harul lui Dumnezeu să lucreze prin mijlocirea rugăciunii. Orice cerem în rugăciune, Bunul Dumnezeu ne dă, dacă avem smerenie și simțirea păcătoșeniei noastre.

– Gheronda, și ce să fac atunci când Îl rog cu durere pe Dumnezeu să mă slobozească de o neputință și fac și nevoința cuvenită, dar nu mă ajută fiindcă am mândrie?

– Să ceri anticipat iertare de la Dumnezeu. Să spui: „Dumnezeul meu, mândria mea e cea care împiedică ajutorul Tău, dar, Te rog, luminează-mă să înțeleg ce trebuie să fac, ca să-mi biruiesc neputința”. Din clipa în care vei accepta că ai mândrie și că de aceea nu cedează acea neputință, Dumnezeu te va înștiința și de unde vine, ca să te nevoiești să tai pricinile.

---

[15] *Psalmul* 50, 19.

– Gheronda, cum trebuie să simt în timp ce mă rog?

– Să simți în chip smerit, ca să te ajute Dumnezeu. Cel smerit nu are voia sa, ci face ascultare de voia lui Dumnezeu și păzește poruncile Lui. De aceea și Dumnezeu ascultă rugăciunea lui și-i dăruiește binecuvântări cerești. Cu cât omul Îl ascultă mai mult pe Dumnezeu, cu atât și Bunul Dumnezeu îl ascultă pe el.

În rugăciune este trebuință de stăruință și de răbdare

– Gheronda, uneori, când Îl rog pe Dumnezeu pentru o problemă și aceasta nu se rezolvă, mă întreb: „Oare Dumnezeu aude rugăciunea mea?"

– „Oare" înseamnă că te îndoiești de dragostea lui Dumnezeu și astfel îți anulezi cererea chiar din clipa când ai depus-o și-ți pierzi și rândul.

– Gheronda, atunci când cer ceva de la Dumnezeu și nu-mi dă, să stăruiesc?

– Da, să stăruiești. Vezi, și atunci când mergem la vreun birou de servicii și ne adresăm unei persoane competente să ne ajute în vreo problemă, uneori insistăm ca să ne servească. „Vă rog să mă ajutați, spunem. Nu plec până ce nu mă veți servi". Tot astfel și în rugăciune, trebuie să stăruim, așa cum stăruia cananeanca la Hristos[16] și văduva la judecătorul nedrept[17].

– Dar atunci când trece timpul și nu primesc răspuns, mă mâhnesc.

– Atunci când cerem ceva în rugăciunea noastră, trebuie să așteptăm cu răbdare. Odată mi se umflase

---

[16] Vezi *Matei* 15, 21-28; *Marcu* 7, 25-30.

[17] Vezi *Luca* 18, 2-8.

ochiul și mă durea. Am mers de trei ori la icoana Maicii Domnului și am rugat-o să mă facă bine, ca să pot citi Psaltirea în timpul nopților. Am luat și puțin untdelemn de la candela ei și mi-am uns ochiul, dar nu s-a vindecat. După câteva zile situația a început să se înrăutățească și mai mult. Ochiul îmi era și mai umflat și mă durea și mai tare. Astfel s-au scurs cincisprezece zile. Atunci am mers din nou la icoana Maicii Domnului și i-am spus: „Maica Domnului, să mă ierți că te deranjez din nou". Am luat iarăși puțin untdelemn din candelă și, de îndată ce l-am atins de ochi, m-am vindecat. Oare Maica Domnului nu putea să-mi tămăduiască ochiul din prima zi? A văzut ea însă ceva în neregulă și de aceea m-a lăsat să mă chinuiesc. Și tu să te rogi cu smerenie și să aștepți cu răbdare. Rugăciunea care se face cu credință, durere, stăruință și răbdare este auzită, dacă ceea ce cerem este pentru binele nostru.

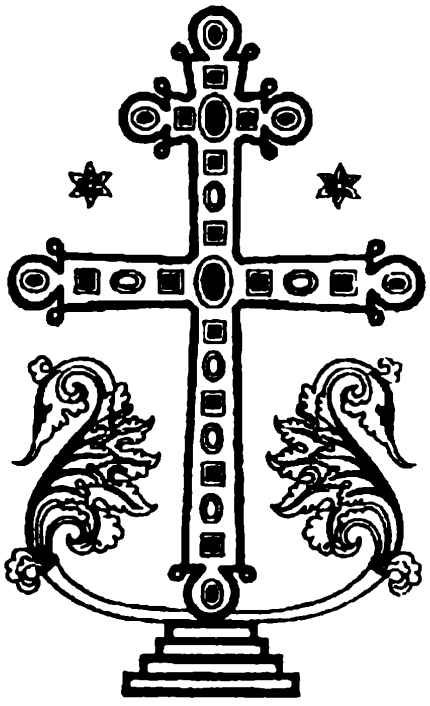

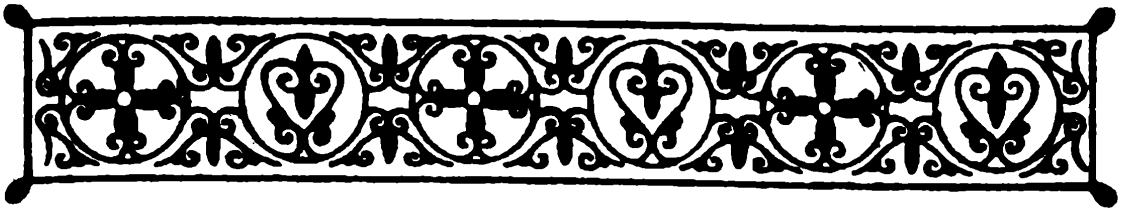

CAPITOLUL 4

Pregătirea pentru dumnezeiasca împreună-vorbire

Mărturisirea smerită înaintea lui Hristos

– Gheronda, ce pregătire trebuie să facem pentru rugăciune?

– Asemănătoare cu cea pe care o facem pentru Dumnezeiasca Împărtășire. Acolo avem Dumnezeiasca Părtășie, aici dumnezeiasca împreună-vorbire. Când ne împărtășim, Îl primim înlăuntrul nostru pe Hristos și vine dumnezeiescul Har. Prin rugăciune avem o continuă comunicare cu Hristos și primim, în alt chip, dumnezeiescul Har. Iar aceasta nu este puțin lucru. Atunci ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos, acum comunicăm cu Dumnezeu. Așadar, așa cum pentru Dumnezeiasca Împărtășire se impune să ne spovedim la duhovnic, tot astfel și pentru rugăciune, care este dumnezeiasca împreună-vorbire, trebuie să facem o smerită spovedanie înaintea lui Hristos. Să spui: „Hristoase al meu, sunt într-un hal

fără de hal, sunt așa, sunt pe dincolo... Nu merită să Te ocupi de mine, dar, Te rog, ajută-mă!". În felul acesta vine dumnezeiescul Har și apoi începe dumnezeiasca împreună-vorbire.

Dacă omul nu se pocăiește și nu se mărturisește cu smerenie înaintea lui Dumnezeu, rămâne nepricopsit. Iar acest fapt devine zid care împiedică comunicarea lui cu Dumnezeu. Poarta rămâne închisă și sufletul nu află odihnă. În timp ce, dacă va spune „am greșit, Dumnezeul meu", se dărâmă zidul sau, mai bine zis, Dumnezeu deschide ușa și omul primește harul dumnezeiești împreună-vorbiri.

– Gheronda, am citit în *Scara* că atunci când vrem să ne rugăm trebuie să ne îmbrăcăm cu îmbrăcămintea care se potrivește să o poarte cineva atunci când va vrea să se înfățișeze înaintea împăratului[18]. Care este această îmbrăcăminte?

– Să te zdrobești pe sineți înaintea lui Dumnezeu și să ceri iertare cu smerenie pentru greșelile tale. Să spui: „Am greșit, Dumnezeul meu, sunt nerecunoscătoare. Te-am mâhnit. Iartă-mă!". Dar să o spui cu zdrobire lăuntrică, nu numai la suprafață. Aceasta este îmbrăcămintea care se potrivește să o porți atunci când vorbești cu Dumnezeu. Dacă nu merge înainte această mărturisire este ca și cum I-ai spune lui Dumnezeu: „Ce faci? Ce mai este nou?". Dacă trebuie să-i cerem iertare omului căruia i-am greșit, cu atât mai mult trebuie să-I cerem iertare lui Dumnezeu pentru greșalele noastre zilnice!

– Adică în fiecare zi să ne gândim ce greșale am făcut?

– Da. Să ceri iertare lui Dumnezeu pentru greșalele pe care le-ai făcut ziua, apoi să te gândești la

---

[18] Vezi Sfântul Ioan Scărarul, *Scara, Cuvântul 28, paragr. 3,*

păcătoșenia ta în general. În felul acesta te smerești. Apoi începi cu cererile pe care le ai. Eu încep rugăciunea cu: *„Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului”*[19]. O spun de câteva ori în șoaptă și apoi continui cu *„Doamne Iisuse”*. Mai demult L-am tot rugat pe Dumnezeu să mă învețe să mă rog. Și iată că am văzut în vedenie un copil de șaptesprezece ani rugându-se. O, m-a topit! Felul în care plângea și se ruga m-a cutremurat. A început cu mărturisirea: „Sunt nerecunoscător, neîndreptat...”. Apoi spunea: „Dumnezeul meu, așa cum sunt acum, în această stare, cum mă voi putea îndrepta dacă nu mă vei ajuta Tu?”, după care începea cererile.

– Gheronda, de multe ori, în vremea rugăciunii, mă apasă amintirea păcatelor mele și nu-mi pot aduna mintea.

– Am spus să ne cercetăm pe noi înșine și să ne mărturisim păcatele noastre înainte de a începe rugăciunea, iar nu în vremea rugăciunii. Aceasta nu este autocritică, ci convorbire cu tangalachi[20]. Înainte de rugăciune ne gândim ce nu merge bine cu noi înșine, ne îndreptăm mintea în acea direcție, reglăm înălțătorul și apoi... foc!

„Mai întâi împacă-te”

– Gheronda, dacă fac vreo greșeală din neatenție și nu-mi dau seama ca să-i cer iertare surorii pe care am mâhnit-o, mai pot comunica cu Dumnezeu în rugăciune?

---

[19] *Luca* 18, 13.

[20] Denumire caracteristică pe care Starețul o folosea atunci când se referea la diavolul.

– Ca să comunici cu Dumnezeu și să afli odihnă, trebuie să fii cu luare-aminte la tine însăți și să ai trezvie, ca să-ți dai seama de greșalele tale, să te pocăiești și să ceri iertare. Altfel, chiar dacă vei simți o oarecare bucurie în rugăciune, aceasta nu va fi o bucurie duhovnicească. Nu vei avea înlăuntrul tău întrariparea duhovnicească care provine din părtășia cu Dumnezeu.

– Gheronda, uneori, când merg să mă rog, am înlăuntrul meu o neliniște.

– Dacă ai neliniște lăuntrică sau îți simți inima învârtoșată, să știi că ai mâhnit-o pe vreo soră și de aceea simți vinovăție. Dacă îi vei cere iertare, neliniștea va dispărea.

– Dar rugăciunea, Gheronda, nu poate alunga această neliniște? Trebuie neapărat să cer iertare?

– Ascultă, dacă ai mâhnit-o pe vreo soră, nu poți rezolva problema aceasta numai cu rugăciunea, ci trebuie să mergi să-i faci metanie și să-i ceri iertare. Dacă nu-i vei face metanie surorii, chiar și trei sute de metanii de ai face în chilie, nu-ți folosesc la nimic. Aceste lucruri nu se rezolvă astfel. *„Mai întâi împacă-te cu fratele tău”*[21], spune Evanghelia, și după aceea adu darul tău. Numai dacă nu o găsești în acel moment, dar te-ai căit pentru greșeala ta și ești hotărâtă ca, de îndată ce o vei întâlni, să îi ceri iertare, numai atunci rugăciunea ta este primită la Dumnezeu.

– Gheronda, dacă am o neînțelegere cu vreo soră, atunci când merg în chilie, totuși mă liniștesc și mă pot ruga. Însă, după aceea, când o întâlnesc pe soră, simt o răceală față de ea și s-ar putea chiar s-o și evit.

– Asta n-o înțeleg. Dacă ai o neînțelegere cu o soră, cum poți să mergi la chilie și să te liniștești? Dacă nu-i faci metanie, cum te poți liniști și ruga? Dacă ai fi avut

[21] *Matei* 5, 24.

înlăuntrul tău pacea lui Dumnezeu, inima ți s-ar fi înmuiat după rugăciunea pe care ai făcut-o în chilie și, de îndată ce ai fi întâlnit-o pe sora, ai fi socotit aceasta binecuvântare de la Dumnezeu și nu ai fi evitat-o.

– Gheronda, nu cumva îmi îndreptățesc greșeala și din această cauză pot să mă rog?

– Ce rugăciune este aceasta? Numai atunci vine dumnezeiescul Har și omul poate comunica cu Dumnezeu, când ia greșeala asupra sa și spune „iartă-mă".

Rugăciunea este „judecată înainte de judecată"

– Gheronda, Sfântul Ioan Scărarul spune că rugăciunea este *„judecată înainte de judecată"*[22].

– Așa este. Când omul se roagă corect, atunci rugăciunea este *„judecată înainte de judecată"*. Cel care este sănătos duhovnicește, când merge să se roage, dacă își va simți inima învârtoșată, va cerceta de unde îi vine aceasta, ca să se îndrepte. „De ce mă simt așa? Nu cumva am rănit pe cineva cu purtarea mea? Nu cumva am judecat sau mi-au trecut prin minte gânduri de judecată și nu mi-am dat seama? Nu cumva mi-a trecut vreun gând de mândrie sau există înlăuntrul meu vreo voie proprie și nu mă lasă să comunic cu Dumnezeu?"

– Și dacă nu află nimic, Gheronda?

---

[22] Vezi Sfântul Ioan Scărarul, *Scara,* Cuvântul 28, paragr.1. *„Rugăciunea este celui ce se roagă cu adevărat tribunal, dreptar și scaun de judecată al Domnului înaintea scaunului Judecății viitoare".*

– Nu se poate. Ceva s-a întâmplat. Dacă va căuta în arhivă – adică dacă se va cerceta pe sine –, va afla dosarul cu pricina și își va da seama unde a greșit.

– Să se cerceteze pe sine, Gheronda, sau să se mărturisească lui Dumnezeu?

– Ce să mărturisească, de vreme ce nu știe ce a făcut? Mai întâi trebuie să se cerceteze pe sine. Și dacă nu va afla nimic, atunci să facă vreo două-trei metanii, să cadă în genunchi și să spună: „Dumnezeul meu, fără-ndoială că am greșit cu ceva. Luminează-mă să înțeleg ce am făcut". Iar de îndată ce va spune aceasta, odată cu smerenia va dispărea și ceața ispititorului și va afla pricina. Văzând Dumnezeu smerenia lui, va trimite Harul Său și-l va lumina să-și aducă aminte exact ce a greșit, ca să se poată pune în rânduială.

– Gheronda, ce ajută pentru ca cineva să păstreze o părtășie de nezdruncinat cu Dumnezeu?

– Ajută mult pacea lăuntrică a sufletului. Când sufletul este pus în rânduială, rugăciunea înaintează singură. De aceea, să nu lași să intre înlăuntrul tău răutatea față de cineva. Dacă ai avut vreun gând de-a stânga față de cineva, să-l mărturisești stareței. Să alungi și orice alt gând de-a stânga, punând în locul lui gânduri bune. Cu gândurile bune se curăță calea rugăciunii, care înaintează astfel neîmpiedicată.